

Rolnummer 5203
Arrest nr. 102/2012 van 9 augustus 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 34, laatste lid, van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Hasselt.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 7 september 2011 in zake Carla Forner tegen het Fonds voor de beroepsziekten, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 14 september 2011, heeft de Arbeidsrechtbank te Hasselt de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 34, laatste lid, van de gecoördineerde wetten van 3 juni 1970 betreffende de preventie van de beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de slachtoffers van een beroepsziekte uit de privé-sector, wier vergoeding voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid ingevolge beroepsziekte nooit langer kan terugwerken dan driehonderd vijftig dagen voor de datum van indienen van de aanvraag, en de slachtoffers van een beroepsziekte in de openbare sector, ten aanzien van wie een dergelijke beperking slechts geldt voor zover zij ingevolge hun statuut of arbeidsovereenkomst geen beroep kunnen doen op enige andere gunstigere bepaling of maatregel, verschillend behandelt ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Carla Forner, wonende te 3520 Zonhoven, Kortestraat 41;
- de Ministerraad.

De Ministerraad heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 6 juni 2012 :

- is verschenen : Mr. C. Pouppez, tevens *loco* Mr. P. Slegers, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Carla Forner heeft op 17 augustus 2007 bij het Fonds voor de beroepsziekten een aanvraag ingediend voor een vergoeding wegens beroepsziekte.

Bij een administratieve beslissing van het Fonds voor de beroepsziekten die is betekend op 21 augustus 2009, werd haar een vergoeding toegekend voor een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 6 november 2006 tot en met 14 augustus 2008 en voor een blijvende arbeidsongeschiktheid vanaf 15 augustus 2008.

Carla Forner heeft bij de Arbeidsrechtbank beroep ingesteld tegen die beslissing omdat zij het niet eens is met de toegekende percentages arbeidsongeschiktheid.

In de loop van de procedure voor de Arbeidsrechtbank vordert zij bovendien een vergoeding voor haar tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid voor de periode van 10 mei 2005 tot en met 31 oktober 2005.

Wat dat onderdeel van de vordering betreft, voert het Fonds voor de beroepsziekten aan dat krachtens artikel 34, laatste lid, van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid ten vroegste kunnen ingaan 365 dagen vóór de datum van de aanvraag.

Carla Forner is van mening dat dienaangaande in voorkomend geval een prejudiciële vraag moet worden gesteld om van het Hof te vernemen of het niet discriminerend is dat voor slachtoffers van een beroepsziekte in de privésector een dergelijke beperking in de tijd bestaat, terwijl dat niet het geval is voor slachtoffers van een beroepsziekte in de openbare sector.

Het arbeidsauditoraat refereert aan de arresten van het Hof nr. 25/2007 van 30 januari 2007 en nr. 3/2009 van 15 januari 2009 en adviseert dat inderdaad een prejudiciële vraag dient te worden gesteld.

De Arbeidsrechtbank is daarop ingegaan.

III. *In rechte*

– A –

A.1. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege doet opmerken dat de beperking van de uitkeringen in de tijd die geldt voor slachtoffers van een beroepsziekte in de privésector, niet als zodanig bestaat voor slachtoffers van een beroepsziekte in de overheidssector. Reeds bij zijn arresten nr. 25/2007 van 30 januari 2007 en nr. 3/2009 van 15 januari 2009 heeft het Hof geoordeeld dat dit verschil in behandeling in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Die arresten hadden betrekking op de vergoeding voor blijvende arbeidsongeschiktheid, terwijl het te dezen gaat om een vergoeding voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

Krachtens artikel 34 van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, kunnen de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid niet langer terugwerken dan 365 dagen vóór de aanvraag. Die regeling voor de privésector geldt ook voor de overheidssector, onder voorbehoud evenwel van een gunstigere regeling krachtens het statuut of de uitvoeringsbesluiten van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector.

Hierdoor genieten de meeste werknemers in de overheidssector het behoud van hun wedde en de verjaringsregeling die daarop van toepassing is.

Volgens Carla Forner bestaat er geen verantwoording voor dat verschil in behandeling.

Zij is van mening dat er overigens geen verantwoording bestaat voor de regel zelf, behalve wellicht bij gebrek aan een eigen verjaringsregeling. Maar die leemte kan gemakkelijk worden verholpen, naar analogie met de regeling inzake arbeidsongevallen.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege besluit dat de in het geding zijnde bepaling in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.2.1. De Ministerraad benadrukt dat de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, zowel de preventie als de vergoeding wegens beroepsziekten tot doel heeft. De nood aan preventie vloeit ook voort uit het Verdrag van de Internationale Arbeidsorganisatie nr. 121 van 8 juli 1964 betreffende de prestaties bij arbeidsongevallen en beroepsziekten. Dat Verdrag sluit een verschil in behandeling tussen werknemers in de privésector en in de overheidssector niet uit.

Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat die is ingevoerd om de vergoeding voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid, die volgens de bestaande regel niet verder terugwerkte dan de lopende periode van arbeidsongeschiktheid, uit te breiden tot 365 dagen voordien.

Dat het recht op vergoeding begrensd is in de tijd, berust op het idee dat het slachtoffer nog kan genezen en zijn werk nog kan hervatten. Daarom wordt het slachtoffer verondersteld onmiddellijk te reageren op de eerste symptomen. Zo wordt een evenwicht behouden tussen, enerzijds, de preventie, waarbij het slachtoffer wordt aangezet om zijn gezondheid op te volgen en mogelijke beroepsziekten te laten detecteren, en, anderzijds, de schadeloosstelling, met een relatief lange terugwerkende kracht.

A.2.2. De Ministerraad refereert aan verscheidene arresten waarin het Hof erkent dat de eigen logica van de respectieve wetgeving betreffende de beroepsziekten in de privésector en in de overheidssector kan verantwoordend dat er tussen die stelsels verschillen bestaan (arresten nrs. 64/2001, 40/2002, 125/2004 en 25/2007).

Ook te dezen, wat betreft artikel 34, laatste lid, van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, verantwoordt het structurele verschil tussen de overheidssector en de privésector op het vlak van het financiële stelsel en op het vlak van de beschermingsnood dat is voorzien in een verschillende regeling voor de overheidssector.

A.2.3. Uit de arresten nr. 25/2007 van 30 januari 2007 en nr. 3/2009 van 15 januari 2009 maakt de Ministerraad op dat het Hof erkent dat een verjaringstermijn kan worden ingesteld om het budget van het Fonds voor de beroepsziekten te vrijwaren, om de rechtszekerheid te waarborgen en om de preventie te bevorderen. Alleen mag de beperking niet onredelijk kort zijn.

Volgens de Ministerraad verschillen de gevallen die aanleiding waren tot de voormelde arresten fundamenteel van de thans voorliggende situatie.

Die arresten hadden betrekking op gevallen van blijvende arbeidsongeschiktheid, die op basis van andere criteria moet worden behandeld.

Bovendien waren de termijnen die in die zaken onredelijk werden verklaard, respectievelijk 60 en 120 dagen, veel korter dan de termijn van 365 dagen die de in het geding zijnde bepaling vooropstelt.

De bepalingen die in de voormelde arresten werden beoordeeld, hadden niet dezelfde doeleinden als de thans in het geding zijnde bepaling.

Die bepaling, ingevoerd bij artikel 25 van de wet van 13 juli 2006 houdende diverse bepalingen inzake beroepsziekten en arbeidsongevallen en inzake beroepsherinschakeling, breidt de bescherming van de werknemers uit, zonder de internationale verplichtingen inzake preventie over het hoofd te zien.

A.2.4. Volgens de Ministerraad gelden in de privésector een reeks factoren die niet gelden in de overheidssector :

- ten eerste wachten slachtoffers van beroepsziekten tot zij zwaar aangetast zijn vooraleer zij een aanvraag indienen bij het Fonds voor de beroepsziekten. Dit maakt het voor dat Fonds moeilijk om preventieve maatregelen te plannen en het budget op te maken. De wetgever diende maatregelen te nemen om het budgettaire evenwicht te beschermen van een stelsel dat voornamelijk gefinancierd wordt door werkgevers;

- ten tweede kenden de beroepsziekten in de privésector een grotere ontwikkeling, waardoor de financiële stabiliteit van het Fonds werd bedreigd.

Die problemen doen zich naar de mening van de Ministerraad niet voor in de overheidssector :

- daar worden de werknemers ertoe aangezet sneller te reageren, vanwege het stelsel van de disponibiteit. Om niet terug te vallen op 60 pct. van hun wedde krachtens dat stelsel, zullen de werknemers hun ziekte sneller willen laten erkennen als beroepsziekte teneinde hun volle wedde te behouden;

- voorts weegt de budgettaire onzekerheid niet op de overheid. De werknemers blijven in geval van ziekte immers hun volledige loon genieten. In dat stelsel zijn de overheden hun eigen verzekeraars.

A.2.5. De Ministerraad besluit dat de 365-dagenregel, die werd ingevoerd ter bescherming van het slachtoffer van een beroepsziekte, het gelijkheidsbeginsel zoals gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. Die termijn is niet onredelijk kort en beoogt - naast de bescherming van het slachtoffer - het stelsel te handhaven door de nadruk te leggen op de preventie van beroepsziekten.

– B –

B.1. De Arbeidsrechtbank te Hasselt vraagt naar de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 34, laatste lid, van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970.

De in het geding zijnde bepaling, zoals ingevoegd bij artikel 25 van de wet van 13 juli 2006 houdende diverse bepalingen inzake beroepsziekten en arbeidsongevallen en inzake beroepsherinschakeling, luidt :

«De vergoeding, toegekend omwille van volledige of gedeeltelijke tijdelijke ongeschiktheid kan ten vroegste 365 dagen voor de datum van de aanvraag ingaan ».

B.2. De vraag is of het discriminerend is dat krachtens de in het geding zijnde bepaling de vergoeding voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens een beroepsziekte tot 365 dagen wordt beperkt ten aanzien van slachtoffers die in de privésector werkzaam zijn, terwijl die beperking niet als zodanig bestaat voor slachtoffers die in de overheidssector werkzaam zijn.

B.3. De wetgever verantwoordde de beperking van de terugwerkende kracht van de schadeloosstelling door de bekommernis om de preventieve actie, zoals die in de wet van 24 december 1963 werd vastgelegd, te versterken, aangezien vastgesteld werd dat heel wat slachtoffers van beroepsziekten wachtten tot zij zwaar waren aangetast vooraleer zij een aanvraag bij het Fonds voor de beroepsziekten (hierna: FBZ) indienden. Dat Fonds ondervond dan ook moeilijkheden om bepaalde maatregelen van preventieve aard aan te

wenden. Het financieel beleid van het Fonds werd bovendien ten zeerste bemoeilijkt door de onmogelijkheid om een ernstige begroting op te maken omdat men niet de omvang en de aard van de bestaande schade kon ramen (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1968, nr. 83/1, p. 3).

Die verantwoording had inzonderheid betrekking op de beperking in de tijd van de vergoedingen voor blijvende arbeidsongeschiktheid tot 120 dagen vóór de datum van de aanvraag overeenkomstig artikel 35, tweede lid, van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970.

Van die bepaling heeft het Hof bij zijn arrest nr. 25/2007 van 30 januari 2007 geoordeeld dat zij in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij voorschrijft dat de vergoeding niet vroeger kan ingaan dan 120 dagen vóór de datum van het indienen van de aanvraag.

B.4. In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 13 juli 2006 is wat de thans in het geding zijnde bepaling gesteld :

« Heden is reeds voorzien in bepaalde regels m.b.t. de terugwerkende kracht van de vergoeding :

– voor blijvende ongeschiktheid : maximum 120 dagen voor de datum van de aanvraag (artikel 35, 2e lid);

– voor tijdelijke verwijdering : maximum 365 dagen voor de datum van de aanvraag (artikel 37, § 2).

Het voorstel bestaat erin om de bestaande regel voor tijdelijke verwijdering te veralgemenen tot alle gevallen van tijdelijke ongeschiktheid, waarbij in artikel 37, § 2, kan worden volstaan met een verwijzing naar de algemene bepalingen van tijdelijke ongeschiktheid » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-1334/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de wetgever met de in het geding zijnde bepaling beoogde de terugwerking in de tijd van de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens beroepsziekten uit te breiden tot een termijn van 365 dagen vóór de aanvraag.

De Ministerraad benadrukt dat de op 3 juni 1970 gecoördineerde wetten zowel de preventie van beroepsziekten als de vergoeding ervan beogen, dat de nood aan preventie ook is ingegeven door internationaalrechtelijke akkoorden, inzonderheid het Verdrag nr. 121 van

de Internationale Arbeidsorganisatie, en dat een evenwicht is nagestreefd tussen, enerzijds, de preventie, waarbij het slachtoffer wordt aangezet om zijn gezondheid op te volgen en een mogelijke beroepsziekte te laten detecteren, en, anderzijds, de schadeloosstelling, dankzij een relatief lange terugwerkende kracht bij het verlenen van de prestaties.

B.5.1. Krachtens artikel *3bis* van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, genieten de leden van het overheidspersoneel op wie die wet van toepassing is « het voordeel van de bepalingen die voor een tijdelijke volledige ongeschiktheid door de wetgeving op de arbeidsongevallen of door de wetgeving op de beroepsziekten zijn vastgesteld », dus naar het voorbeeld van de privésector, evenwel « onder voorbehoud van de toepassing van een meer gunstige wets- of verordeningsbepaling ».

Krachtens artikel 19 van het koninklijk besluit van 5 januari 1971 betreffende de schadevergoeding voor beroepsziekten in de overheidssector behoudt « het personeelslid op wie dit besluit toepasselijk is, [...] tijdens de periode van tijdelijke ongeschiktheid de bezoldiging verschuldigd op grond van zijn arbeidsovereenkomst of zijn wettelijk of reglementair statuut ».

Artikel 9 van dat koninklijk besluit bepaalt :

« De aangifte van de ziekte wordt gedaan door de getroffene, zijn rechtverkrijgenden, zijn chef of enig ander belanghebbende. Deze schriftelijke aangifte wordt zo spoedig mogelijk toegezonden aan de in artikel 8 bedoelde dienst samen met een met redenen omkleed geneeskundig rapport. Een exemplaar daarvan wordt door voormelde dienst binnen 48 uren naar de geneeskundige dienst doorgezonden.

[...] ».

Voor een groot deel van het overheidspersoneel worden de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens beroepsziekten verleend met terugwerkende kracht, zonder beperking in de tijd.

B.5.2. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wet van 3 juli 1967 werd aangenomen om personeelsleden in overheidsdienst « te verzekeren tegen de gevolgen van de

ongevallen op de weg of de plaats van het werk en de beroepsziekten ». « Het nagestreefde doel bestaat erin hun een stelsel te bezorgen dat kan vergeleken worden met het stelsel dat reeds toegepast wordt in de privé-sector ». Nochtans « oordeelde [de Regering] het noch mogelijk noch wenselijk de personeelsleden van de overheidsdiensten te onderwerpen aan dezelfde bepalingen als de arbeiders en de bedienden uit de privé-sector. Het statuut der ambtenaren bevat particulariteiten waarmee rekening dient te worden gehouden en die in zekere gevallen, het aanvaarden van eigen regelen rechtvaardigen » (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, pp. 3 en 4; in dezelfde zin : *Parl. St.*, Senaat, 1966-1967, nr. 242, pp. 2-3). Ook al is er « van een eenvoudige uitbreiding van het stelsel van de privésector tot de openbare sector [...] dus geenszins sprake » (*Parl. St.*, Kamer, 1966-1967, nr. 339/6, p. 2), toch moet worden opgemerkt dat wat betreft de definiëring van de begrippen arbeidsongeval, ongeval op de weg naar en van het werk en beroepsziekte, het « parallellisme met de privé-sector [...] daarbij volledig [wordt] doorgetrokken » (*ibid.*, p. 5).

B.6.1. Aangezien het door de objectieve verschillen tussen beide categorieën van werknemers verantwoord is dat zij aan verschillende systemen zijn onderworpen, kan worden aanvaard dat bij een nadere vergelijking van beide systemen verschillen in behandeling aan het licht komen, nu eens in de ene zin, dan weer in de andere, onder voorbehoud dat elke regel dient overeen te stemmen met de logica van het systeem waarvan die regel deel uitmaakt.

B.6.2. De eigen logica van de twee systemen verantwoordt dat er verschillen bestaan, meer bepaald wat de procedureregels, het niveau en de wijze van vergoeding betreft. Het behoort, mits het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in acht wordt genomen, tot de bevoegdheid van de wetgever te oordelen of een grotere gelijkenschakeling al dan niet wenselijk is en in voorkomend geval te bepalen op welk tijdstip en op welke wijze via concrete maatregelen vorm moet worden gegeven aan een grotere uniformiteit tussen beide regelgevingen.

B.7. Vanwege de ontwikkeling die de sector van de beroepsziekten heeft gekend, vermocht de wetgever maatregelen te nemen die de uitgaven ten laste van het Fonds voor de Beroepsziekten beperken, die dat Fonds in staat stellen prognoses te maken en die preventieve maatregelen bevorderen door de zieke ertoe aan te zetten zijn ziekte aan te geven zodra de eerste symptomen opduiken.

Naarmate de tijd verstrijkt, wordt het moeilijker uit te maken vanaf welk tijdstip de arbeidsongeschiktheid is gerelateerd aan een beroepsziekte. Bovendien zijn er bij beroepsziekten meer mogelijkheden om preventieve maatregelen te nemen en inzonderheid te beletten dat de schade voortduurt of verergert.

Die elementen kunnen verantwoorden dat de wetgever de terugwerking in de tijd van de vergoedingen voor arbeidsongeschiktheid beperkt tot een redelijke termijn. Dat geldt des te meer voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan een blijvende arbeidsongeschiktheid kan voorafgaan en waarvoor het des te belangrijker is dat de aanvraag tijdig geschiedt om zo mogelijk nog preventieve maatregelen te kunnen nemen en de schade te beperken.

B.8. Het is niet kennelijk onredelijk dat een gunstigere regeling van toepassing is op een groot deel van het overheids personeel in zoverre het, in tegenstelling tot de privésector, de overheid zelf is die de financiële gevolgen moet dragen van een afwezigheid wegens ziekte van een personeelslid, ongeacht of diens arbeidsongeschiktheid door een beroepsziekte is gewettigd. Het gaat er anders aan toe in de privésector, waar de arbeidsongeschiktheid financieel ten laste wordt genomen door nu eens de werkgever, dan weer de verzekeringsinstelling, of nog het Fonds voor de beroepsziekten, naar gelang van de duur en de kwalificatie van de arbeidsongeschiktheid.

Rekening houdend met de gevolgen ervan voor het bepalen van de identiteit van de schuldenaar van de aan de werknemer verschuldigde bedragen, is het vaststellen van het aanvangspunt van de arbeidsongeschiktheid wegens beroepsziekte, in de privésector, dus van fundamenteel belang dan in de openbare sector. Bijgevolg kan worden verantwoord, gelet op de in B.7 uiteengezette doelstellingen, dat de wetgever de terugwerkende kracht van de aanvraag tot tegemoetkoming van het Fonds voor de beroepsziekten tot één jaar beperkt in de privésector.

B.9. Rekening houdend zowel met de wenselijkheid om op basis van de voormelde elementen een grens te trekken voor de terugwerking van de vergoedingen als met de keuze van de wetgever om, wat de tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens beroepsziekten betreft, de termijn voor terugwerking voor de vergoedingen te brengen van 120 naar 365 dagen vóór de aanvraag, kan die maatregel niet als onevenredig worden beschouwd, ook al bestaat geen dergelijke beperking voor de meeste personeelsleden in de overheidssector, waar elke

afwezigheid wegens arbeidsongeschiktheid meteen ter kennis komt van de overheid als werkgever en de wedde doorgaans wordt doorbetaald, behoudens indisponibiliteitstelling.

B.10. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 34, laatste lid, van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, zoals aangevuld bij de wet van 13 juli 2006, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 9 augustus 2012.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

M. Bossuyt